

Любен Каравелов
На Василя Левски

Сбирайте са, моми, булки,
и млади ергене!
Да чуете барем една
песен и от мене...
Събрахте са. Знайте сега,
че моята песен
не весели младо сърдце, –
мерише на плесен.
„Слънце ярко, слънце светло,
зайди, помрачи са;
а ти, ясна месечинко,
бягай, удави са!
Не светете на турските
кръвави тирани,
които са телата ни
покриле със рани;
не светете на гръцките
духовни търговци,
които са испояле
свойте мирни овци;
не светете на нашите
дебели хаджие,
които са най-първите
хорски кеседжие;
не светете на нашите
кални вестникари,
които са совестъта си
за кокал продале;
не светете на нашите
писатели черни,
които са на турците
чеда мили, верни;
не светете на нашите
учители – крави,
кои носат изгнил мозак
вов катуни здрави!
Слънце ярко, слънце светло,
небесно светило!
Не нагривай веч старото, –
то е мъртво, гнило!
Месечинко, виторожко,

не свети богато
над гюбрето, над боклукът,
над хорското благо!
Съберете своите лучи,
роскошно изгрейте,
над младото, пролетното
свет Христов излейте;
осветлете българската
бесилница света,
която е възвдигната
от ръка проклета!
Тука виси добар юнак,
или млада сила,
която е воскресила
свойта майка мила;
която е пробудила
свойто мило племе,
която е посеяла
ново, здраво семе.“

КРАЙ

Издание: Нова песнопойка. Народни песни и стихотворения. Съст. Любен Каравелов.
Под редакцията на Тодор Моллов. Варна: ЛитерНет, 2006
Първо издание: Нова песнопойка. Народни песни и стихотворения. Търново: Издала
редакцията на в. „Знание“, 1878.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12022>]